

Memorial Day 24 mei 2020, Margraten

Majesteit,
Excellenties,
Generaals,
Veteranen en mensen thuis,

Op 4 en 5 mei had hier een zee aan foto's moeten staan. Foto's met de gezichten van al die bevrijders die voor altijd hier bij ons zijn gebleven.

Het was een prachtig eerbetoon aan hen geweest, maar het was niet mogelijk. Niet mogelijk omdat nu een ziektevirus de wereld in zijn greep heeft.

Hier in Limburg kennen we die gezichten goed.
Vrijwel stuk voor stuk zijn ze jong;
een zekere stoerheid uitstralend als ze een militaire outfit dragen;
of puur geluk als ze al een baby in hun armen hebben.

En we kennen niet alleen hun gezichten,
maar ook hun verhalen:

waar ze vandaan kwamen,
wat hun dromen waren,
wie ze lief hadden,
en hoe wreed hun jonge leven eindigde...

Want wie hier in Limburg opgroeit,
groeit ook op met dit 'Margraten'.

Ook ik kwam hier al als klein jochie.
En al wist je toen nog niet precies wat deze plek
voorstelde, je voelde wel dat het bijzonder was.
Lopend langs die lange muren met al die namen,
de vijver,
de toren met de kapel – en dan...
... de aanblik van al die kruizen,
al die witte kruizen...
je werd er stil van...
al had je nog geen idee waar ze voor stonden...

Dat idee komt pas als de generatie boven je begint te
vertellen. Als zij vertellen
hoe zij hier het geluk van een vroege en snelle
bevrijding kenden;

hoe ze hadden gefeest met hun bevrijders;
hoe ze hen in huis hadden genomen;
en hoe verdrietig het was hen weer te zien vertrekken,
wetende dat hun bestemming het front was,
in de Ardennen of het Roergebied...

Die oudere generatie vertelde je ook
hoe zij zagen en hoorden hoe duizenden en duizenden
van die helden hier dood en verminkt terugkeerden; en
hoe ze uit dankbaarheid en respect hun graven
begonnen te adopteren;
én contacten gingen leggen met de nabestaanden.

Waarmee iedere naam weer een gezicht kreeg;
weer een verhaal.

Zo kennen wij het gezicht en verhaal van de knappe,
atletische *Roger Coffin*.

Hij is op 17 september 1944 één van die velen die
boven Nederland uit een vliegtuig springt.

Hij landt bij Mook.

Hij had zijn ouders nog een brief geschreven zich geen
zorgen om hem te maken.

Twee dagen later is hij dood.

21 Jaar oud, maar een toekomst bleek ook voor hem een brug te ver.

Of het gezicht en het verhaal van *Dolly Vinsant*, één van de vier vrouwen die bij ons bleef.

Een kleine tengere *flighthurse* die meevliegt met militaire vluchten om gewonde soldaten van het front te halen.

Eigenlijk zat haar *Tour of Duty* er op.

Maar ze stapt nog één keer op.

Vrijwillig. In plaats van een verkouden collega.

En in plaats van die collega, sterft zij in die crash.

Het is 14 april 1945.

Drie weken voordat de vrede wordt getekend;

en drie maanden nadat ze met de liefde van haar leven is getrouwd.

En het gezicht en verhaal van *Marx 'Mike' Larkin*. Een vrolijk uitziende jongeman, bijzonder geliefd bij zijn kameraden.

Hij komt uit Brooklyn, New York.
Dáár werkt hij in een kledingzaak,
maar hier vecht hij zich door Frankrijk, Luxemburg en
Duitsland, waar tanks onder zijn leiding flinke gaten
slaan in de verdediging van de vijand.

Maar zijn laatste strijd kan hij niet winnen.

Het is in Waltersleben,
hier een kleine 500 kilometer vandaan,
dat Mike zijn leven verliest,
zijn vrouw Marie haar man,
zijn dochter Sandy haar vader.

Roger, Dolly en Mike.

Zij zijn slechts 3 van de 10.023 zielen die hier bij ons
bleven; en wiens graven en namen van generatie op
generatie overgaan. Nog steeds zijn ze allen
geadopteerd.

Zo adopteerde ik het graf van Mike; en ken ik zijn
dochter Sandy nu beter dan hem ooit gegund was.

Zij en ik hebben elkaar nu al een paar keer ontmoet;
en we volgen elkaar op Facebook...

En bij elk contact weer,
besef ik me meer,
dat wij hier in vrede leven,
omdat aan de andere kant van de wereld
een klein meisje opgroeide zonder vader.

Ja, op 4 en 5 mei hadden wij Mike, Dolly en Roger hier
graag de eer willen bewijzen met die zee van foto's.

Maar bovenal willen wij hen – en hun ultieme offer –
nooit vergeten.

Nooit vergeten als beste remedie tegen het nog meer
kwaadaardige virus van toen.

Zij allen hier kwamen dat voor ons bestrijden.

Voor dat blijven we hen altijd dankbaar.

Altijd!